

Ferencz Győző

Egy hegedűművész-zeneszerző Herszonból

Beszélgetés Alekszandr Gonobolinnal

„Hü! – rázogatta meg elsenyvedt karját a herszoni művész. – Ha tudom, hogy ilyen nehéz eljátszani a kacifántjaimat, nem így írom meg!”

Ezen mind a ketten nevetnek, mert a zongorán kíséző Hajdú Sándor sem járt sokkal jobban.

A két Szását – druzát – a lehető legjobb helyen találtam meg: hangverseny előtti próbájukon a zalaegerszegi Gönczi ÁMK-ban.

„Éppen jól is fog esni ez a picit, beszélgetéses pihenő” – nyújtott kezét Alekszandr Golobolin, a testvérvárosunkból, Herszonból érkezett hegedűművész-zeneszerző. Az egervári hangversenyére készülve próbálta végig hangról-hangra régi ismerősével legújabb, erre az alkalomra írt szerzeményét. Akár bravúrszámnak is mondhatnánk.

„Jól megérjük egymást a Sanyival, mert már ismeri korábbi munkáimat, ezen kívül jól beszél oroszul, ha pedig valamit közösen nem értünk, akkor áttérünk a franciára. Egyébként sem a magyar zene, sem a zalai művészek nem idegenek számomra.”

Már az első néhány taktusból kiderült. Mintha Monty-parafrázist hallottam volna.

„Nem, nem! Ez az én munkám. Igaz, ismerem a magyar zenét, Hector Berlioz, Liszt Ferenc, Monty János, Kodály Zoltán és Bartók Béla műveit, így ebben a sorrendben. Montyt játszottam is már nem egyszer, sokszor. Ebből következik, hogy a magyar zenét nem csak ismerem, de tisztellem és szeretem is. Am az imént hallott számot én írtam, ezzel a hegedűvonós kezemmel.”

A magyar zene szeretete Sanyi és Béla (Hajdú Sándor színházi karnagy és dr. Merő Béla rendező – F. Gy.) hatására alakult ki, vagy már korábban?

„Természetesen már korábban. Mint mondtam, játszottam a Monty-csárdást Németországban, sőt voltam bátor Magyarországon is. Ez nagyon felelősségteljes és kicsit veszélyes dolog. Itt nem csak, hogy nem lehet rosszul játszani, egyenesen tilos!

De azért a Csak egy kislány van a világon dallamát csak jól hallottam ki a többi közül?

Apró mosolygás, mint akit rajtakaptak valami turpisságon. Kényelmetlennek tűnik, tehát inkább a másik ágra térünk át.

„A zalai művészettel pedig úgy ismerkedtem meg, hogy a Bela nálunk rendezte Moliere: Képzelt betegét. Egyszer csak az jutott az eszébe, hogy remekül festene, ha a testvérvárosi rendezőhöz testvérvárosi szerző írta zenét. Engem ajánlottak, mint világlátott embert, aki ismeri a magyar zenét, s így talán valamelyest a magyar lelket is. Bela pontról pontra végigvezetett a darabon, ismertette az elképzeléseit. Nem csak színészvezetési, de hangulati oldalról is. Nem először járt nálunk, jól ismerte színházunk adottságait. Pontról pontra elmondta, hogy mi történik a színpadon, le is fordította a színészek szavait. Aztán leírta a leendő dallam szövegét magyarul, majd fonetikusán oroszul is. Megéreztem a szöveg ritmusát, de a lelkét is. Így aztán könnyű volt vele a munka. Ennek úgy öt-hat éve, s ma is tart közöttünk a művészbártság. Évente találkozunk. Nagyon örülök, hogy júniusi herszoni látogatásukkor meghívott, s most bemutatkozhatom az egervári közönségnek. Így ismerkedtem én meg a magyar zenei néplelekkel. Egyébként már négy évvel ezelőtt is jártam itt, s akkor barátkoztam össze a Sanyival.

Jó zenésznek tartottam, akivel együtt tudok működni. Nála, a lakásán is próbáltunk. Fölléptünk a zsinagógában (Városi Hangverseny- és Kiállítóterem), aztán a művésztáborban is játszottunk egy picit. Tavaly Franciaországban zenéltem, aztán útba ejtettem Zalaegerszeget. Föllépésem a budapesti japán nagykövetségének kísért zongorán. Most hoztam magammal egy meglehetősen érdekes darabot, hogy közösen adjuk elő a Sanyival. Ennek az együttműködésnek az eredménye jelenlegi közös próbánk, s két nap múlva közösen lépünk fel: ő a zongorakísérőm. A darabom lejátszása nem csak technikailag, de zeneileg is bonyolult. Hálás vagyok, hogy ezt most bemutathatom.”

Farkas Ferenc: Van Gogh